

Arrest

nr. 118 064 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P-J STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

« *Bevel om het grondgebied te verlaten*

In uitvoering van de beslissing van P. F., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M. J., B. geboren te (...) op (...), nationaliteit Somalië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. »

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2 °hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene werd niet als vluchteling erkend (arrest RVV van 26.04.2012) »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het bestreden bevel kan verzoeker geen voordeel opleveren.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoeker niet betwist.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster dan ook in beginsel geen nut opleveren.

2.3. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

2.4. Ter zitting gevraagd naar zijn belang, doet verzoeker, als antwoord op de exceptie, gelden dat hij volhardt in zijn belang omwille van het feit dat hij erkend vluchteling is in Hongarije, dat weigert hem terug te nemen, dat hij niet weet naar waar zij zal worden teruggestuurd, Hongarije of Somalië, dat enkel de situatie met betrekking tot Hongarije is onderzocht en dat de vraag zich stelt naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot Somalië. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat een onderzoek naar een mogelijke schending van deze bepaling -en alleen deze, gezien zijn proceshouding dienomtrent (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810)- zich opdringt.

3. Over de beoordeling van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het EVRM

3.1. Verzoeker betoogt, wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, wat volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende redenen:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

Verzoekende partij betwist niet dat haar asielprocedure negatief werd afgesloten, noch dat Uw Raad meent dat de toen bestreden asielbeslissing in casu artikel 3 EVRM niet schendt. De Raad heeft in dit verband echter enkel een oordeel gevormd over de asielmotieven van verzoekende partij ten aanzien van Hongarije, niet meer en niet minder.

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke

terugdrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terugdrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie" (cf. randnummer 96) "Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en de asielpcedure is reeds afgesloten), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal Uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar asielmotieven en alles binnen haar mogelijkheden zal doen om -met nieuwe documenten- verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Hongarije zal zijn (het enige land wat in het kader van de asielpcedure op schendingen van artikel 3 EVRM werd onderzocht) is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tót een gedwongen uitwijzing.

11.1.3. Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober

2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2007, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren. »

3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoeker stelt dat het risico op een schending van de voormelde bepaling slechts is onderzocht ten aanzien van Hongarije –in het kader van het onderzoek

naar de gegrondheid van zijn asielaanvraag- maar dat hij niet weet naar welk land hij desgevallend gedwongen zal worden verwijderd. Hij geeft te kennen niet van plan te zijn vrijwillig terug te keren en alles binnen zijn mogelijkheden te doen om een eventuele nieuwe asielaanvraag tot een goed einde te brengen.

De bescherming die een vreemdeling kan ontnemen aan het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing uit artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Er dient op te worden gewezen dat het verzoeker, in het kader van het onderhavige beroep, vrij staat elk risico op de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker erkent, zoals gezegd, dat zijn vrees ten aanzien van Hongarije werd onderzocht in het kader van zijn asielaanvraag. Artikel 3 van het EVRM stemt immers inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), Verzoeker brengt thans geen concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat de resultaten van dit onderzoek, waarbij tot de conclusie werd gekomen dat noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorlag, zoals weerspiegeld in 's Raads arrest nr. 80 168 van 26 april 2012, thans niet meer zouden kunnen worden gehandhaafd. De loutere stelling dat verzoeker zijn cassatieberoep afwacht en verder al het mogelijke zal doen om met nieuwe documenten te wijzen op een voormelde schending, is niet meer dan een hypothetische, niet geconcretiseerde bewering die op zich geenszins een schending aantoonst van artikel 3 van het EVRM.

3.3. Aangaande de met de hiervoor weergegeven problematiek gelieerde aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM komt verzoekers betoog er op neer dat hij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen, naar Hongarije of Somalië. Hij verwijst dienaangaande naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012.

Het thans aangevochten bevel stelt dat verzoeker het grondgebied van België, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta, Liechtenstein en Zwitserland moet verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Thans is er dus geen sprake van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en dus niet van een gedwongen verwijdering. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker in eerste instantie zelf moet gaan beoordelen naar welk land hij zich zal kunnen begeven. Aangezien verzoeker erkend is in Hongarije, kan worden aangenomen dat hij de nodige documenten heeft om zich naar Hongarije te begeven. Verzoeker stelt ter zitting dan wel dat Hongarije weigert hem terug te nemen, maar dit blijkt niet uit het stukken van het dossier, meer in het bijzonder niet uit de brief die verzoeker zelf citeert om zijn standpunt te ondersteunen. In deze brief staat enkel dat de Dublin-verordening niet kan worden toegepast omdat verzoeker reeds werd erkend als vluchteling, maar evenzeer wordt erin verwezen naar de mogelijkheid om hem terug te brengen naar Hongarije in het kader van de overeenkomst tussen Hongarije en de Benelux-landen met betrekking tot het opnieuw toelaten van illegaal verblijvenden, waarvoor de Hongaarse Politie bevoegd is.

3.4. Samengevat moet dan ook worden gesteld dat verzoeker niet aantoonst dat hij ingevolge de bestreden beslissing niet naar Hongarije zou kunnen, maakt niet aannemelijk dat hij aldaar zal worden geconfronteerd met onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en brengt geen enkel element bij waaruit zou blijken dat hij, in weerwil van zijn erkenning als vluchteling door Hongarije, gedwongen naar Somalië zal worden teruggestuurd door de Belgische overheden, die gebonden zijn, zowel door het Verdrag van Genève dat in zijn artikel 33 het non-refoulementbeginsel heeft opgenomen, als door het EVRM.

3.5. Voor het overige vormt de kritiek van de verzoekende partij in het kader van artikel 13 van het EVRM dat zij op dit moment niet weet waarheen en onder welke modaliteiten de gedwongen uitvoering van het huidig bevel zal gebeuren, zodat zij voorliggend beroep dan ook indient om haar rechten te vrijwaren, een wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is, dan wel een theoretisch en hypothetisch

betoog nu het uitgangspunt ervan, met name een gedwongen verwijdering, verre van een zekerheid is. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Hij toont thans geenszins een schending aan van artikel 13 van het EVRM, ook al niet om reden dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232) en de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, moet het beroep worden verworpen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, alleen al om die reden samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS